

- 2) Jeżeli na pytanie I zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy skutkiem tego jest, iż postanowienia dotyczące swobodnego przepływu kapitału nie znajdują zastosowania do zakazu łączenia przedsiębiorstw, a przynajmniej, że zakazu łączenia przedsiębiorstw nie należy badać w świetle postanowień dotyczących swobody przepływu kapitału?
- 3) Czy cele leżące również u podstawy Won (Wet onafhankelijk netbeheer; ustawy o niezależnej eksploatacji sieci), polegające na zapewnieniu przejrzystości na rynku energetycznym i zapobieganiu zakłóceniom konkurencji poprzez przeciwdziałanie subsydiowaniu krzyżowemu sensu largo (m.in. wymianę strategicznych informacji) stanowią interes o charakterze czysto ekonomicznym, czy też mogą zostać uznane również za interesy niemające charakteru ekonomicznego w tym sensie, że w zależności od okoliczności mogą one, jako nadrzędne względy interesu ogólnego, stanowić uzasadnienie ograniczenia swobodnego przepływu kapitału?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Vâlcea (Rumunia) w dniu 29 lutego 2012 r. — SC Volksbank România SA przeciwko Ionuț-Florin Zglimbea, Liana-Ramona Zglimbea**

(Sprawa C-108/12)

(2012/C 151/29)

Język postępowania: rumuński

**Sąd krajowy**

Tribunalul Vâlcea

**Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

Strona skarżąca w drugiej instancji: SC Volksbank România SA

Strona pozwana w drugiej instancji: Ionuț-Florin Zglimbea, Liana-Ramona Zglimbea

**Pytanie prejudycjalne**

Czy wykładni art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13<sup>(1)</sup> można dokonywać w ten sposób, że pojęcia przedmiotu umowy i ceny, do których odwołuje się ten przepis obejmują elementy stanowiące wynagrodzenie, do którego ma prawo instytucja kredytowa na mocy umowy o kredyt konsumencki, to jest rzeczywistą roczną stopę oprocentowania określoną w umowie kredytu konsumenckiego (tak jak zdefiniowano w dyrektywie 2008/48<sup>(2)</sup> w sprawie umów o kredyt konsumencki), na którą składają się w szczególności stała lub zmienna stopa odsetek, prowizje bankowe i inne opłaty wymienione i zdefiniowane w umowie.

<sup>(1)</sup> Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

<sup>(2)</sup> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 29 lutego 2012 r. — Ministero per i beni e le attività culturali i in. przeciwko Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia i in.**

(Sprawa C-111/12)

(2012/C 151/30)

Język postępowania: włoski

**Sąd krajowy**

Consiglio di Stato

**Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

Strona skarżąca: Ministero per i beni e le attività culturali, Ordine degli Ingegneri delle Province di Venezia, di Padova, di Treviso, di Vicenza, di Verona e Provincia, di Rovigo e di Belluno

Strona pozwana: Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia, Consiglio Nazionale degli Ingegneri, Consiglio Nazionale degli Architetti, Pianificatori, Paesaggisti e Conservatori, Alessandro Mosconi, Comune di S. Martino Buon Albergo, Ordine degli Architetti Pianificatori Paesaggisti e Conservatori della Provincia di Verona, Istituzione di Ricovero e di Educazione di Venezia (IRE), Ordine degli Architetti di Venezia.

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy dyrektywa wspólnotowa nr 85/384/EWG<sup>(1)</sup> w części (art. 10 i 11), w której dopuszcza przejściowo do wykonywania działalności w dziedzinie architektury podmioty pochodzące z innych państw członkowskich posiadające szczegółowo wskazane dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, stoi na przeszkodzie uznaniu we Włoszech za zgodną z prawem praktyki administracyjnej mającej jako podstawę art. 52 akapit drugi część pierwsza regio decreto nr 2537 z 1925 r., który zastrzega wykonywanie pewnych czynności na nieruchomościach o wartości artystycznej jedynie na rzecz kandydatów posiadających dyplom „architekta” lub kandydatów, którzy wykażą, że posiadają wymagane w dziedzinie dóbr kultury szczególne kwalifikacje stanowiące uzupełnienie kwalifikacji ogólnie umożliwiających dostęp do działalności architektonicznej w rozumieniu dyrektywy?
- 2) Czy praktyka taka może w szczególności polegać na poddawaniu również osób wykonujących działalność zawodową pochodzących z państw członkowskich innych niż Włochy szczególnej weryfikacji kwalifikacji zawodowych (co odbywa się również w przypadku obywateli włoskich wykonujących działalność zawodową przy okazji egzaminu uprawniającego do wykonywania zawodu architekta) jedynie dla celów dostępu do działalności zawodowej, o której mowa w art. 52 akapit drugi część pierwsza regio decreto nr 2537 z 1925 r., chociażby dysponowały one dokumentami ogólnie potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji uprawniających do wykonywania działalności architektonicznej?

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 223, s. 15.